

SLIKANJE REČIMA

**MEDUNARODNI ELEKTRONSKI ZBORNIK
JUN 2015, SUBOTICA**

GRUPA ZA RAZVOJ KULTURNOG AKTIVIZMA

Uvod

Poštovani prijatelji,

Pred vama je zbornik pesnika, pisaca, književnika i onih koji to tek žele postati, ovo je vaš zbornik! Raspisali smo poziv, poziv koji nije dodeljivao diplome, nagrade, ovaj poziv je bio za one koji pišu jer vole da pišu, za one koji pišu jer im je to ljubav - za one kojima je pisanje deo njih samih i njihovog života. Ovo je bio poziv za one koji pišu otvorenog srca i kao rezultat tog poziva je nastao međunarodni elektronski zbornik poezije „Slikanje rečima“. Toliko za ovaj predgovor. Vreme je za poeziju.

S poštovanjem,

Janoš Sekereš Jáne

UrLiK – Grupa za razvoj kulturnog aktivizma

UrLiK – neformalna Grupa za razvoj kulturnog aktivizma iz Subotice radi na podsticanju mladih na slobodno izražavanje u umetnosti kroz organizovanje kulturnih sadržaja. UrLiK radi pod sloganom „Umetnost ispred forme – van svih okvira“.

Programi koje organizuje „UrLiK“ su neprofitabilni kako za organizatore tako i za učesnike. Programi se održavaju u saradnji sa Kancelarije za mlade Grada Subotica, Gradskom Bibliotekom Grada Subotica, Savremenom galerijom Subotica, Klein house / social bar & art gallery i fanzinom Librarian.

AKTIVNOSTI

Grupa UrLiK organizuje umetničke večeri na kojima nastupaju mladi neafirmisani umetnici iz sveta književnosti, glume, slikarstva, fotografije, filma i muzike, koji se na taj način predstavljaju široj publici. Takođe, u okviru programa grupe se nalazi i Književni Klub UrLiK koji ima za cilj da okuplja ljude kako bi razgovarali o knjigama. U pripremi je Dramska scena Urlik.

UrLiK umetničke večeri

UrLiK umetničke večeri su do sada okupile velik broj mladih umetnika iz sveta pisane reči, glume, muzike, fotografije, likovne umetnosti, kao i jedan broj aktivista iz civilnog sektora. UrLiK se organizuje periodično, po formiranju kvalitetnog programa.

Književni klub UrLiK

Književni klub UrLiK je počeo sa radom 20.11.2014. godine. Književni klub ima za cilj da okuplja ljude kako bi razgovarali o knjigama. Čitanje je individualno, a klub je mesto u kojem čitaoci dele iskustva. Književni klub omogućava predlaganje knjiga za čitanje, razmenu mišljenja o pročitanim knjigama, pokretanje tema za diskusiju inspirisanih pročitanim knjigama, glasanja za knjigu za naredno čitanje i diskusiju. Književni klub ima za cilj popularizaciju lepe književnosti, uz poseban osvrt na analizu književnog dela. Sastanci književnog kluba organizuju na mesečnom nivou.

Književni klub UrLiK se realizuje u saradnji sa Kancelarijom za mlade Grada Subotica i Gradskom Bibliotekom Subotica.

Dramska scena UrLiK

Drama UrLiK nastaje inspirisana piscima, pesnicima, glumcima, performansistima, slikarima, crtačima, kreativcima UrLiKa u nastojanju da njihovo delovanje i stvaranje bude prikazano kroz pokret, pod drugačijim svetlima, u drugačijem prostoru, kroz druge ljude - ljude Dramske scene UrLiK, kroz njihov osećaj za dela mladih stvaralaca UrLiKa te će se izvoditi isključivo performansi koji su dela upravo ovih autora. U kreaciji i interpretaciji insistiraće se na originalnosti, osećaju, instinktu. Svaki naredni UrLiK biće praćen nekom izvedbom polaznika Drame. Pored želje da dela autora UrLiKa približe publici, želja Grupe UrLiK je i da sami autori UrLiKa uživaju u svojim delima, da spoznaju koliko inspirišu i utiču na druge umetnike, stvaraocce.

NASTANAK

Kao početak rada grupe se može uzeti datum organizovanje prve umetničke večeri pod imenom „Urbana LiriKa - UrLiK“ 07.06.2014.godine. Iza UrLiK-a kao osnivač stoji Janoš Sekereš Jáne, pesnik i omladinski radnik iz Subotice, koji je na predlog Edvarda Halasa osnivača i vlasnika Studia Balans da se za Noć muzeja organizuje pesničko veče došao na ideju da uradi nešto nesvagdašnje za grad u kojem živi. Rodila se ideja o organizovanju pesničke večeri gde će mladi neafirmisani autori imati šansu da prikažu svoje umeće. Tako je nastao i naziv grupe „Urbana LiriKa“ ili skraćeno „UrLiK“.

Već nakon drugog UrLiK-a u organizaciju umetničkih večeri se Sekerešu i Halasu priključuju Tijana Vladić, Gorana Francišković, Darko Marjanušić, Oliver Blesak, Daniel Tikvicki (Desya Lovorov), Lea Rožumberski, Dražena Tkalac, Laslo Antunović i Darko Čakić, od kojih su neki kasnije postali i članovi neformalne Grupe za razvoj kulturnog aktivizma „UrLiK“.

GRUPA ZA RAZVOJ KULTURNOG AKTIVIZMA

KULTURÁLIS AKTIVITÁST FEJLESZTŐ CSOPORT

www.urlik.org

SLIKANJE REČIMA

MEĐUNARODNI ELEKTRONSKI ZBORNIK

Vesna Andrejić Mišković
Slavonski Brod, Hrvatska

PLAVO OBOJENA

Ponekad poželim
da uzmem štafelaj u ruke,
uzverem se na vrh brdašca
iznad naše kuće,
namjestim platno
i naslikam ljubav...
Ne bih puno boje potrošila,
potezi kistom bili bi ujednačeni,
jasni i vidljivo strasni.
A koristila bih samo plave stihove,
nizala plave perle,
pisala o plavetnilu tvog pogleda,
preslikala oblačak
što se šuljao kroz plavu krošnju.
Plavom platnu bih se nasmješila
i plavi poljubac s dlana raspršila,
da ostavi potpis autora
u donjem desnom kutu ...
Razigranim slovima bih se naklonila
jer slika bi bila savršena
i puna ljubavi plavo obojene.

Sara Arbutina
Bajmok, Srbija

SLIKANJE REČIMA

Rečima satkanim od nota neke
Mocartove simfonije ja slikam po tvom golom telu.
Vrhovima prstiju dodirujem ti vrat i milujem te sve do
stomaka.
Permanentno drhteći dahćem u sebi vrišteći tvoje ime.
Tvoja sam! Ja sam ono sto si oduvek imao.
Ja sam kmet, rob, roba. Tvoja.
Neko koga posedujes. Neko koga ubijaš.
Ja sam crna, bela, žuta, plava, crvena, zelena, crna, crna, crna,
crna, crna linija.
Crna slika. Crna boja.
Ja sam sve ono crnilo koje si ti u mislima rečima naslikao.
Ja sam sve to jebeno slikanje rečima.

Andela Babić

Banja Luka , Bosna i Hercegovina

VRAPČIĆ I SVIJET

Krenuo vrapčić iz malenog gnijezda
da upozna svijet.

Raširio svoja majušna krila
i uputio se na prvi let.

Mahnuo deset, dvadeset puta
pa se srušio na tlo.

Dignuo kljunić i uzviknuo:

"Mogu ja to!"

Uporno vrapčić mahao krilima
dok ga je cijelo jato bodrilo.

Snaga i ponos ovoga junaka
i čudo se dogodilo.

Letio sretan visoko, visoko,
pa sve više i više.

Gledao polja, rijeke, doline,
sunce i oblake pune kiše.

A, kada je počela noć da pada,
vratio se u rodni kraj.

Svi su bližnji mogli da primijete
u očima mu zagonetni sjaj.

"Vidio sam mnogo toga.

Letio daleko čak do zvijezda,

al' znajte dobro znajte,

nema ljepšeg od rođenog gnijezda!"

Jovan Bajc,

Arandjelovac, Srbija

NEDOSTIŽNI HORIZONTI

Sanjam te kako stojiš na litici...
Pod tobom golet i strme padine...
Da li se svima prošire vidici
na obroncima Mrtve Planine?
Oblaci prate sva tvoja skitanja...
Da l' hodaš pravo il' si se sagla...
I noćnu tminu... I nova svitanja...
I dane koje proždire magla...
Fazani prhnu iz šiblja, iz trave...
Da l' ti je težak planinarski ranac?
Koračaš nežno da ne budiš mrave...
Gde god da odeš svuda si stranac...
I dok te pratim, mislima odlutam...
Po stazi tražim malena stopala...
Grančice lomim... Šutnem oblutak...
I ne znam zašto si mi se dopala...
Jednom ću pasti sa neke stene...
Vrag će me najzad na zlo navesti...
Stradaću lakom zbog tuđe žene,
što će me svojim šarmom zavesti...
A ti ćeš ići u nove strasti...
Općiniće te i tad panorama...
Samo će neki setni fantasti
pevati tužnu pesmu o nama...

Stefan Basarić
Subotica, Srbija

PEJZAŽ JEDNOG SNATRENJA

I

Čovek je ono iskonsko samo kada je u blizini reke.
Kada cvetaju leje i pucketaju prvi prolećni zraci
mi znamo ono što o sebi nikada nismo znali.
Dobro ti jutro želim.
Sve je ono što je potrebno da bismo rascvetale vodene bukete
razumeli.

II

Kada avgustovske žile šaraju prostor oko očiju disaćemo
po prvi put.
Na visini koje prostor i vreme nisu razumeli.
Čovek gleda u oči sivome kamenu. Kašlje.
To je zato što smo u oblacima.

III

Čovek se kao suvi listovi duvana rastače i topi
na prvom jesenjem pljusku.
Beton i nakvašena stabla. Sutra nije postojalo.
Kao hladne kapljice
mi smo se ljubili i slavili vetar sa rukama prema kiši.

IV

Tresu se mlečni putevi u okrajcima zenica.
Zlokobna laž, svet zamire u svojoj jedinjoj belojoj košulji.
Volela sam da pijem zeleni čaj ukotvljena na tvome ramenu.
Poslednja etapa jednog odrastanja.
Rasipajte konfete vašeg detinjstva, svake godine u ovo doba,
na prelomu vekova.

Nikola Blagojević

SENKIN ŠTIT

Korakom iza
mišlju ispred
vraćam
detinjstva otetog plašt.
Reč koju ćutim
istopiću u mač
naći ću spas
utihnuću joj plač...
reči su korice,
obično se boriš
bojiš...
čujem tihi glas
uspavanku peva daleku
njen ožiljak obično ne boli
ona smehom prekrije nadu,
rat,
ukradene snove.
Njen nastavljam san
prošlost biće
sumnja u novi dan,
kamenjem prošlosti
u maglovito jutro kreće
moj heroj
senka moje sreće.

Oliver Blesak
Srbija, Subotica

JEDNO

I postojаше udovi, i jedna jetra, i jedno prozirno oko.
Dve hrpe beživotnih, besciljnih organa rasutih po blatu.
I jedno mehaničko srce koje povremeno prozbori rečima
glasnim i odsečnim, no bledim,
Te jedno drugo srce, stvoreno od kokošnjih delova, nastalo od
ptica, od perja...
Jer ono govorilo nije, već oklevalo i strepelo.

I bili smo čisti, a naša koža satkana od hartije... providna...
A tapkanje, migoljenje po tmuni beše prirodno i ritualno...
Dan postade trenutak, godina se pretvori u deceniju,
Te glas slaže da je trenutak dragocen, a decenija samo
razdoblje.

Oluja ih uskomeša. Vetar ih pobaca. Talasi ih ljujaše. Vrtlog
ih spojene utopi.
I dubina okeana učini njihove dlanove plavim!
I zora podari njihovim očima sjaj!
I ponoć im udeli ljubičaste snove!
I podrhtavanje tla otkri sakrivene bisere na jeziku!
I udaljeni zvuk očekivanja probudi zelenilo u njihovim
plućima!

A blizina pozlati sve što nekada beše tromo, čelično ili krhko.
Tek tada postadosmo, tek tada osetismo, tek od tog trena
jesmo.
Nastade tvorevina od ljudskih delova kreirana...

Nastade snop koji razotkri boje do sada pod velom magle
uspavane...

Nastade spektrum isprovociran novootkrivenim osetima...

Veljko Bosnić
Svilajnac, Srbija

BLAGO MOJE

Ta neiskrivena slika neba
to dugo
dugo posrtanje koje traje
iza iglica bora na vrhu Jadovnika

Taj očev štap
bank
njegova kapa
lice veselog direktora

Piva napola popijenog
na brzinu
u uglu njegove vikendice

Majčine slike u reveru
kaputa
sadicice za luk
sjeme šarene buranije
paprika i nečega
što ni sama
nije znala

Njeno lice crveno
obrazi zreli
ruke teške

Sve to nosim na leđima
teško alo sve to
moje je

Zdenko Boskovic
Roggel, Nederland

KRED(O)A

Znao sam čudaka što slikao
je ljepotu, sreću,
između redova
svakodnevlja hvatao rosu
na listu,
sanjao umjeti naslikat
prašinu u zraku
i osmjeh na nevinom
dječijem licu.

Nije htio slikati zemaljske
tafarele,
bezlične u beskonačnom
redu.
Gledao je na pločniku svoje
djelo , oblake na nebu.
U ruci je držao oružje
moćno, bijelu kredu.

Stefan Dulić Crvenković
Subotica, Srbija

IZA ČOŠKA STVARNOSTI

Stani, zastani na tren.
Okreni se prema
vratima neba i oslušni
zvuke raja.
Oseti kako sav otrov iz
tvojih vena pada
nazad, paklu u oči i ponovo
ga izaziva na
dvoboj. Pobeđićeš. Trava
po koju ti hodaš
uvek je zelena i mekano
klizi kroz povetarac.
A kako ćeš ga pobediti?
Ti stvaraj.
Stvaraj mostove, stvaraj
duge, stvaraj senke,
stvaraj lađe, stvaraj svoje
svetove i iznova se
u njima rađaj. Pogledaj iza
čoška stvarnosti i zauvek
tamo ostani.

Slavica Čizmić
Split, Hrvatska

ŽEĐAN

Žeđan za izvorom
nježnog dodira mora
u tvojim rukama
Pogledom pojupca
s trista svića u očima
Inkolana tkiva
u samu srž plavetnila
Ćutit se ponovo živa
Postadoh zaboravom
šupjih desetjeća
Bjesak ruvinan
kolotečinon ničega
Žeđan
kako me čuješ
dišeš za oboje
Često odvajanje kolure
vid zarobjen
u stjenkama lišega cakla
bonace
U skorenon grupu opreza
nit opstanka
opasno se makla

Žedan za ostacima
vitra u idrima
čekajući
kost u grlu
da omotaš svilon.
Kapja mirisna voska
šuja se mojin tilon
Bezumno ispijen
bićerin rječitosti pitke
ravnoteža bačena u bezdan
priznanje čakri
u prolazu sritnem
Svatin
Još uvijek žedan

Marija Čolpa
Herceg Novi, Crna Gora

UTOPIJA

Hljeb stopljen u agdu,
gladna svijest
oblizani prsti puštaju krv.

Marica Ćirović
Subotica , Srbija

ČEŽNJA

Ptico moja miljenico,
hajde sad mi zaćućori
kud si skrila belo lice
da ga ljubim... da izgorim .
I ti bistra izvor vodo
pomozi mi... zažubori,
jer sa tebe kvasi usne
da ih ljubim... da izgorim.
Hej ti vrbo moja stara
što joj duge kose skrivaš
progovori... da raspletem
pomirišem... da zamrsim... da izgorim.
Oj meseće, sjajna luno
obasjaj mi grudi njene
molim ti se odgovori
da umoran glavu spustim
da ih ljubim... da izgorim.
Eh ljubavi... čežnjo duga
Nek poludim! Nek izgorim...

Iva Damjanović
Zagreb, Hrvatska

RAZAPETE KROŠNJE

Očistit ću dokaze sljubljenosti sjena uramiti dodire u kalupe
mramorne iscijeđenih snova lajavošću, urlikom noći
neprospavane preobraziti se u nas mozaikom okrznute kože
Izlomljena stakla utrobom prisutna
Utopiti u rijeku odmrznutih nježnosti
Krvlju bola izlomiti srca
Nebom rasplinitog iščekivanja ispod krinke nalik lutki
tražim dokaz prevrnut ću strah gromom tananih pokreta
ne sklapanjući oči naselit ću te u snenom oku čežnje, koleba se
grudobran želje
Smjelošću brižljivog pjeva bosonoge vile čarobnice svijetom
nade otkoračat ću stapajući se s ogledalom podbočenih želja
dotaći te paperjem prepletajima bjeline, putenošću tišine
prkosim nebu osluškajući plamen tinjajuće krunice srca
Nemilošću snivanja oderat ću kožu sputajuću zajecalih
posrtanja osame
U mraku prikupljam mrvice tebe svirajući bestidnu pjesmu
postojanja
Okupana jutrom tebe u usponu novog rođenja brojim slojeve
obasjanih uzdaha
Kradem ti grijeha ožeđalih platana vrelina slavim darove
Bogova
Jedro pohote slatkošću usana
pretačem u grumen omeđenih čari obnevidjele parodije
šaputanja
darujem ti budne skute nutrine osmijeha razapetih krošnji žeđi
Moj si bol u mantri postojanja, uglazbi strepnju tražene
svjetlosti

Tatjana Debeljački

Užice, Srbija

SLIKAR

Neverica je ostavila ružičasti trag.
Mesec se divio voštanim bojama.
Slika prisnosti između psa i mačke.
Na regalu sna zvezde trepere.
Umnožavaju silno žuti sjaj.
Pevaju ptice, zanesene šupljinom oblaka.
Zemljom kruže glasine o novim bojama.
Sunce gubi moć buđenja,
Usnulih ljudi, zelenih čula.
Prirodu treperi vetar.
Zvezde imaju tajanstvena kretanja.
I novi pejzaži otvaraju stare rane.
Lek iz vina si.
Bojom tuša naslikan trag,
Po kome ćemo se prepoznati,
Kroz otvoren prozor sna.

Desya Lovorov
Subotica, Srbija

REFLEKSIJA

Počeh nanovo da mislim,
jer spavah u samoći jutra.
Kada me dotakneš, tâmo
otiđi, jer se odveć znamo!

Sred zidova su ovenčani kuti,
bojeva glava sveće se žuti.
Ne, nisam ljubomorán na išta što živi,
već na mrtvilo što mi se izdaleka divi.

Ne nameravam da umrem,
svestan sam da dok gledam
kroz prozor jedan pokisli;
počecu ponovo da mislim.

Tino Deželić

Hrvatska, Zagreb

ČOVJEK KOJEG SU OSUDILI

čovjek u jedan sat iza ponoći
sjedi na terasi za stolom
promišlja iz mraka u mrak
a tamo pada kiša
svugdje pada kiša
i odjekne pucanj u noći

negdje s druge strane, tamo daleko jutro je
i opljačkan je dućan i ubijen je prodavač
a mladić preko puta i dalje šutke otvara lokal
a tamo, gore tamo
na vrhu nebodera isti cvilež gospođe
čije krikove susjed mora zatomiti jastukom
preko vlastite glave
ova noć miriše na zločin
policajci šeću kvartom sa sunčanim naočalama

čovjek u jedan sat iza ponoći
sjedi na terasi za stolom
i plače
upucao je
svog starog psa na samrti

Zoran Doderović
Srbija, Novi Sad

Dan zaljubljenih.
U očima devojke
iskrice snega.

Ivana Dragin

SLIKE ŽIVOTA

Miris sunčevih zraka
Proleće miluje zavese
Bela postelja
Mir.

Glas majke
Osmeh svežeg hleba
Zagrljaj milih zvukova
Sigurnost.

Zvonjava krila leptira
Cveće u očima
I golub u srcu
Sloboda.

Probudim se kradom
I okovana sam gradom.

Medina Džanbegović

Kairo, Egipat

DUGA JE ROĐENA

Pokunjeni oblak

Iscijedio je

Džinske faluse.

Ganuto Sunce

Micalo se

Puževim korakom.

Jedna zvijezda

Čuvarica neba

Namočila je

Krake u paletu

I oslikala valove

Crvene, narančaste

Žute, zelene

Plave, indigo

I ljubičaste boje.

Neko bajkovito

Rađanje!

I bi to

Prvi put

Da bića

Iz Nojeve arke

Prođu ispod

Čarolije.

Đukica Đurović
Srbija , Beograd

UBILA SE GENERACIJA I OSTAVILA PORUKU

Naše se suštine
Ne vide, od dubine.
Životi su ovi,
naličje tišine.
A duše nam od istine
Ranjene.
Sebi same, buntovne.
Al` reči nam sazrele,
i bez muke
Jure ka tebi kao
Pružene ruke.

Đurović Jelena

Danilovgrad, Crna Gora

SLOBODNO OTVORI OČI

Pramenom tvoje kose sam zaklonio sunce,
slobodno otvori oči,
hoću da vidim kako sijaju u tami,
otkloniću sve što te koči,
prepusti se igri što nas mami.
Želim da tvoji poljupci okupaju moje lice,
dopuštam ti, ukradi moje srce,
ljepše će kucati u rukama tvojim.
Ponekad ga vrati, barem na tren,
veseliću se tvome glasu, tvojoj čudi,
udijeli komadić sreće,
moja harfa budi.

Franjo Frančič
Sečovlje, Slovenija

NIKOLI

Odhajala je z zadnjim vlakom,
sonce v njenih očeh me je oslepilo,
njene ustnice so dišale po medu,
njeni hitri gibi so me vznemirjali do blaznosti,
prinašala je glasbo miru in strasti,
morda sem si samo predstavljal,
morda sem se pretvarjal, bežal, lagal,
a bila je strašna v svoji preprosti lepoti,
kradla je moje misli in besede,
z njo bi lahko delil čas, prostor, zrak, noči, jutra,
z njo bi lahko premagal razdalje telesa,
vedel sem, da nimam pravice ne moči, da bi se boril,
prvič sem se zavedel pomena hrepenenja,
blazna bolečina, tisti nori nemir,
ko ne moreš ničesar storiti, ko je odločeno že prej,
dvojnik, ta svinčeni vojak, ki je bil vedno ledeno hladen,
panično zbežal je v privide, ona in njen usojeni moški,
tisti varljivi občutek, da sem jo čakal vse življenje,
nisem vedel kaj se dogaja, ne vem, ne vem, sem ponavljal,
a v sebi sem se zavedel, da jo bom ubijal noč za nočjo,
zgrešeno je, nikoli je nisem srečal, nikoli poljubil, nikoli čutil
ob sebi,
vlak se je izgubljal v meglo pozabe,
moje roke so krvave, nimam oči, nimam obraza,
nimam srca, sedim pod mrtvo krošnjo hrasta, nikoli, nikoli,
odmeva.

Ivan Gaćina

Zadar, Hrvatska

SLIKAM TE RIJEČIMA

Slikam te riječima kao bunar želja,
Pojava tvoja galerija je mojih snova,
Od svjetlosti sunca zrakama veselja
Obasjavaš dugine boje vremeplova.

Lice tvoje savršenstvo je stvoritelja,
Pogled taj skriva carstvo plamenova,
Od nebeskih vrata pa sve do temelja
Slika je tvoja vrhunac mojih svjetova.

Ljubav tvoja mistične putove gradi
Do najdubljih tajni što srce mi sniva
U mjesečini na zvjezdanoj ogradi.

Među nijansama snova nit se otkriva
U kojoj se portret tvoj kao rima sladi
Na kolijevci od sunca u očima mi pliva.

Emilija Gagrčin

Sombor, Srbija / Berlin, Nemačka

SLIKA NA HILJADU JEZIKA

vadim sebi dušu na pamuk
(erato je u liru raspinje)
seckam je slovima
sastavljam je rečima
u platno je utkivam

(uz zvuke lire)
udavih razum
u suzama
kvasim četkicu
prazninu bojim i oblikujem
osećanjima
neizrecivo senčenjem skrivam
među redovima
/stojiš sa svojim mislima/

(lira je utihnula
ružine latice su se osušile)

leševi razuma i osećanja počivaju
na platnu od duše
nemo
govore hiljadu jezika

Biljana Janković
Kostolac, Srbija

PORTRET ZA MARINU CVETAJEVNU

Tražim tu reč-
savršenu reč
kojom bih zaslužila Jalabugu.
Glava mi za lovore mala,
za misli prevelika
ali ja reč hoću-
-savršenu reč
da te verno naslikam.

Jasmina Jovanović

Tuluz, Francuska

ZVEZDANA PRAŠINA VAJARSKA

Podiže pogled
I spusti prste svoje
Na oblike sto se stapaju,
Dok titraji lete,
Jer ni ne umeju da stoje
Za one koji vajaju!

Udaljava se i kruži
Ne bi li distanci
Mogao da pruži
Moć ovladavanja blizinom
Koji vazda odaje
Uhvaćen karakter
Neslućenom brzinom
Za one koji ne vajaju!

Biljana Jovanović
Požarevac, Srbija

NACRTAĆU TI JA OKO

Nartaću ti ja oko
ono crno i duboko
i čioda rojnih puno,
što crteže dana sunca
na zenicu tvoju stišće.
Popeću se ja u oko
to isto tvoje,
to isto visoko.
I sešću ti dragi u nj'
k`o u mesec što zasvetli
u ciganskoj praznoj šerpi,
otuda se svetu sveti
njiše,
i miriše...
pa da spavam,
pa da sanjam
da crtati još se vrediš.

Marina Jovanović

Leskovac , Srbija

DA SAM PTICA

Da sam ptica
Doletela bih ti u sne
Grejala paperjem poljubaca
Čuvala od košmara
Sanjala za oboje
Da sam ptica dušo
Zajedno bismo uzleteli
U visine da otkrijemo čarolije
Našeg postanka
Skrojene nama sudbine
Zauvek zagrljeni u par zlatokrili
Pevali bi najlepše stihove ljubavi
Ne bi nas niko dotako
Anđeli bi dozvolili
Da ispunimo snove
Sanjajući nas dvoje
Da sam ptica
Plovili bi nebeskim
Visinama zajedno
Tamo gore
Tamo daleko
Toliko visoko
Tamo gde kažu
Da se sve vidi odozgo
Da sam ptica

Aranka Kiš

Srbija, Subotica

MOĆ

Kad bih imala tu moć...
Da ti držim oči otvorene... celu noć...
Drskim poljupcima...
Da ti ne dam mira...
Da pustim ruku...
Nežno... da te nervira...
I napokon... kad od zadovoljstva...
Ja oči počnem da zatvaram...
Da mi sve vratiš...
Ne dozvolivši... da... spavam...

Marijana Kiš
Novi Sad, Srbija

NENADANI

Dan je bio običan, siv i bezličan,
došao si polako, nevoljno,
vukući noge,
pogledao me ispod oka,
umorno i nezainteresovano.
Nisi me lagao, folirao,
dodavao i izmišljao,
kitio i parafrazirao,
ćutao si i posmatrao
U kosi ti se topio sneg,
a u oku je ipak bila sakrivena zvezda,
tek mnogo kasnije,
pružio si ruke,
i sebe mi dao na njima.

Kristina Koren
Zagreb, Hrvatska

SA MOGA DLANA

Sa moga dlana uzmi proljeće
I osvježi svoje umorno lice
Zatvori oči i poslušaj
Kako zaljubljeno pjevaju ptice

Zagrljena tvojom sjenom
Šapatom izgovaram tvoje ime
U mom srcu odavno više
Ne stanuju hladne zime

Sa moga dlana posijaj žita
Da rode plodna na našoj njivi
Neka snovi postanu stvarnost
I sva ljubav u tebi oživi

Ivan Korponai
Veliki Gaber, Slovenija

PONEKADA

Ponekada i nije
potrebno
dati naslov jednoj pesmi,
jer naslov je u meni.

ponekada i nije
potrebno
popiti čašu vina...
iako su suša i žeđ u meni.

ponekada i nije
potrebno
patiti a voleti od srca...
jer ljubav je, i u meni je.

ponekada i nije
potrebno
živeti samo da bi umrli...
jer život je u meni.

Darinka Kovačević

Beograd, Srbija

ČEŽNJA

Nisam pjesnikinja da opjevam zrikavce u podne po žegi kad kamen isijava vrela sjećanja a stvarnost treperi varljiva.

Ni slikarica nisam da kičicom uhvatim tišinu mora za bonace i bijelo jedro usnulo na horizontu prošlih dana.

Zato sam kamenica koja čuva ulje stoljetnih maslina i stara zaboravljena košara od grožđa. I broštulin sam nabrekle utrobe što se okreće ritmično za večeri u čađavom kominu punom jezivih priča dok žuka pucketa na ognjištu a vanka bura zavija. I bocun octa što je nekad bio vino zaboravljen u konobi čija je sudbina da se probudi na trpezi u neku nedjelju dok zrikavci zriču u podne po žegi kad kamen isijava vrela sjećanja a stvarnost treperivarljiva.

I školjka sam na dnu mora u kojoj se pritajio val iskona spreman da ga probudiš da nas odnese tamo gdje nema mjesta sjećanjima i oblicima jer je sve jedno u bezvremenoj veličanstvenoj simfoniji života.

Antonia Kralj
Split, Hrvatska

SAVJETOVALIŠTE TRIJEZNIH

(za izmišljene riječi)

Spasonosno drhtanje udova,
pa nova groznica pregladnjelih obraza.
Otrov ili ubica? Ugasnuta sjećanja;
štafeta usidjelica i polu-mrtvih ljudova.
Točkice poremetile vid crtama,
vjetar oplemenjen suznim krikovima
nosi poljubac prešućenih svijetova.
Neki umiru u sebi bez sahrane,
neki se još dugo, dugo sami nad sobom žale.
Ustukne kratkoča misli
brže od navale izbljuvanih riječi...
Šume su zaboravljene,
oceani bara našeg izmeta;
zvjerinjak osakaćenih anđela
hoda kao hipnotizirana gomila.
Krasna su nam stvaranja.

Teška ironija.
“Pojedi jabuku” i on će ju pojesti,
no nema više sjemenja.
Griješ je zapečaćen.
Vulgarna su nam čak
i nevidljiva nadanja pod našim noktima.
Razgrebano vrištanje nosnica,
drugi problem, tuđa zamaranja,
u ovom svemiru kraljuje samo ‘ja’,
napuhana ega bez vrijednosti,

kaotičan trag življenja.
Prekratka istina?
Onda slijedite laž,
krvarit ćete još kilometrima
ovih umjetnih pustinja.

Dimitrije Kujundžić

Subotica, Srbija

TO JE TAJ NJENIH OČIJU SMEH

Njeno lice, bezbrižno lice male devojčice
krase oči boje kao trave vlas;
a te okice što sijaju u vedroj letnjoj noći
znaju reći jače reči no detinji glas.

Ispod tih su očiju dva obraza meka
rumena i nežna k`o ružicin cvet;
melem da ih mazim radost da ih ljubim,
nekom deo lica - meni ceo svet.

Preko čela vedrog i obraza mekih
pada duga kosa boje mladog sunca;
kad me isto probudi u zagrljaju njenom
osmeh tad mi dolazi iz duše i iz srca.

Na tom lepom licu čarolija blista,
tu su jedne usne koje osmeh čine;
osmeh koji osmeh mami i na tuđem licu
osmeh koji kao zračak sunca jutrom sine.

Očima tim lepim na prelepom licu
osmeh doda ljupkost slatku kao med;
kad` ugledam to lice svu leporu vidim
al` najlepši je taj što blista njenih očiju smeh.

Đorđe Kuzmanović

Beograd, Srbija

OGLEDALO

Sto je zid od kamena, i hladan i crn,
Na njemu ogledalo od stakla čarnog.
U njemu se vidi istina, i samo istina,
I od anđela otkriva demona kvarnog.

I stade jedan smrtnik već mrtav i star,
Da se nagleda svoje duše na sekund bar.
Da se pogleda koliko je duboko pao,
Da vidi koliko je iskvaren i zao.

Ali stade duša pred crno staklo,
I u čudu se čuđaše šta vide lako.
Ni tmurnih bora ni sede kose,
Ni grubih ruku ni noge bose.

I ničeg što je na njemu bilo tamo nema,
Već samo istina, ona potajna, cela.
Samo lik jednog nežnog deteta
I te oči, oči nevinog pesnika.

Frančeska Liebmann

Austrija, Vogau

JUTRO U TISUĆAMA BOJA

Za Manfreda

U prozorskom staklu naše sobe
ogleda se novo jutro u tisućama boja,
svijetlih, toplih, nježnih boja.

I svaka od njih mi se smiješi
dok ih promatram iz postelje
u kojoj zajedno snivamo.

Prije, kad još nisi bio pored mene,
ni svijet nije posjedovao toliko bogatstvo
blagih šarenih nijansi.

Znaš, najdraži,
ja nisam slikar
da bih mogla prenijeti njihovu raskoš na platno,
niti sam skladatelj
da bih uspjela uglazbiti njihov smijeh i pjev.

Ja sam pjesnik
i tek riječima nastojim oslikati
buđenja u tvom zagrljaju.

Gordana Malašić Lazić

Zagreb, Hrvatska

SUTON JE, I ZORA...

I suton je, i zora

Tamo,

Nema ni sutona ni zore,

Staklast pogled u vječnost,

Vodi u plavetnilo bez boje.

I stoji sat

I surova tišina.

A ovdje,

I kad žmirim,

Osjetim bore,

Suze su slane

U tom nemiru ima boje.

Samo sadašnjost je stalna

I suton je, i zora...

Julijana Marinkovik
Resen, Makedonija

NE PITAJ ME

Znam samo da sam dugo
gledala u knjigu sa
izbljedjelim slovima
Pusti me da se sjetim
gdje živi smrt
svakog trenutka
u kojoj to točki
dodirujem
muziku
svoje krvi
Ne pitaj me
zašto sabirem
poražene uspomene
u drvenu kutiju
kad ionako će jednog dana
sva zvona
odjeknuti
u tijelu tvom...

Pogledaj samo
tu točkicu što viri
iz obličja svijeta
Tamo živi sjećanje
kako je stvorena
i tvoja suza...

NE ME PRAŠUVAJ

Znam samo deka dolgo
gledav vo knjigata so
izbledeni bukvi
Pušti me da se setam
kade živee smrtta
na sekoj mig
Vo koja li točka
ja dopiraš
muzikata
na mojata krv
Ne me prašuvaj
zošto gi sobiram
porazenite spomeni
vo kutija od drvo
I onaka eden den
site zvona
ke odeknat
vo tvoeto telo....

Pogledni ja samo
troškata što sirka
od oblikot na svetot
Tamu e sećavanjeto
kako se sozdade
tvojata solza

Miloš Markov
Subotica, Srbija

CRNO SUNCE

Pruži mi ruku
da progutam boje.

Da u izmaglici potiljka crninu
svemira obojim zidovima tvog stana.

Osmehni mi se
da se napijem mastila

Da po platnu tvoje kože iscrtam
krvotok moga nemira.

Zagrli me
da pod jezik stavim tempere

Da na turobne utvare prevečerja
naslikam dečji osmeh.

Poljubi me
da Crno Sunce nikada ne svane
na dlanovima koje smo spojili.

Miro Matijaš
Zagreb, Hrvatska

PRIČA U PJESMI

Tog najljepšeg bezvremenog dana,
Igrali smo se svi, baš svi u dvorištu naše kuće,
Igrali smo se cijeli, cijeli dan kao da je zadnji dan.
Predvečer, možda u Suton, smijali smo, se svi grohotom, sretno
i jako.

Smijali smo se našem maštovitom najmlađem sinu i bratu
Smijali smo se njegovoj mašti, i izmišljenim nemogućim
događajima

Događaji stvarni i nestvarni, su bili svojstveni samo njemu
Naša sretna lica su bila okrenuta prema nebu, širom otvorena
pogleda i osmijeha.

Zadnje što sam tog sutona vidio je.... Ti su dragi osmjesi nestali
i pretvorili se u čuđenje i strah.

Sjećam se, (ako se sjećam) nismo više vidjeli Nebo.

Jasenska Medvedec
Biograd na moru, Hrvatska

JELIAH

Bezbroj titraja
bilo je u meni
od tebe
za tebe
dao si mi osjećaj
posebna
potrebna
voljena.
Bio si moj Jelial
a ja,
ja sam bila
samo žena
putena
podatna
meka
tvoja.

Vanja-Bianca Michelazzi
Hrvatska, Rijeka

ŽIVOT ODGODE

Kada sunce
prepusti se mjesecu
a zvijezde prospu nebom
nemirom prostranstva
duša plovi
oslikavajući sjećanja...
Samoći
podsjetnik su misli
dok sakriven u meni
život odgode živim...

Pantelija Milosavljevic

Odense, Danska

PAMUČNA MELODIJA

Svake noći s tobom
Se spaja, on muškog
Roda, pamučnih niti.
Ponekad stigne dalje
Od tebe, nekad joj
Tišinom uzburka
Misli. Nekad ga
Stegne tako čvrsto,
I vrućina ga sa tela
Skine, a tvoje u
Prozoru oči,
Očajnih misli.
Ponovo se do nje
Vrati, dok tvoje oči
Mesec vara, pa i on
Stiže među grudi.
Muči te što si
Imao više, budio
Brda njenim glasom.
A sad te proziva
Ta nedodija,
Bedem od onog
Što je bilo,
Lagano zaključava
Tvoje strasti.

Sandra Momčilović
Novi Sad, Srbija

RASTANAK

Bosonog dečak na stepenicama
prljavim rukama
baca kamenčiće na put.

Julsko sunce posle pljuska
raskrvavljeno preko
blatnjavih lokvi.

Širom otvoreni prozori
stanova u pasažu.

Sa prostrtih belih čaršava
na balkonima
cedi se ljubav.

Zašto je udešeno tako
da kad jedni odlaze,
drugi ostaju?

Proučavam anatomiju tišine.
Čuješ li zveket kamenčića
razlupanih o beton?

Valentina Nikolova

Štip, Makedonija

ZAGRLJENI

Htela sam da kažem: Dobro jutro, ljubavi!
Prizivam te odavno. Gde si? Šta radiš?
Umesto toga nemo umuknem,
i crnu kafu sa svojom tugom popijem,
Koja sama javi mi se... I kaže:
Dobro jutro, mala!
Pozove me da pričamo, a samo ona govori.
Ja kao i uvek šutim, ne smem da je naljutim
Jer samo ona pored mene zaspi.

Dobro veče, moja boli!
Evo te opet, evo me opet tu,
Kao da nismo se godinama videli,
Kao da stoljećima nismo pričali,
A svako veče me zagrliš i tako spavamo zajedno...
Zagrljeni!

Branislava Novković

Beograd, Srbija

ČEKANJE

Čekanje je postalo način postojanja.

Ljudi ne umiru kada moraju. Ljudi umiru kada to žele.

Juriš život i stigneš do njegovog kraja.

I to je neprekidno umiranje sa one strane ljubavi.

Onda vidiš kako gubavcu pocinju da cvetaju suncokreti iz rana.

Taj gubavac si nekada bio i ti.

Najlepši utopljenik mora hladnog.

Zaboravljam da zaboravim zaborav.

Želeo sam beskonacnost.

Da me milioni pamte po necemu.

Ona je bila drugačija.

Želela je da je samo ja pamtim.

I pamtim je jer od juče ima mnogo sati kako sam je gledao dok namešta kosu.

I nije bila svesna kako je upijam u sebe.

Ja! Ovako satkan od ludila.

Njen miris je toliko čist da je grehota disati.

Kad se svet rastuži i počne da pada mrak,

Donese mi trag svetlosti i tako postanem nemoćno jak.

Čuva me od kiše.

Čuva me od mene samoga.

I sa kim da budem ono što jesam?

Samo sa sobom.

Samo sa tobom.

Sadia Nur

Štuttgart, Nemačka

PROSJAK

Eh,
samoćo pusta
kako ti samo vjerno
zagrliti znaš.
Pratiš me
kroz ulice tamne,
kô onaj prosjak
ispružam ruke
kao da će neko udijeliti
dio duše i topline svoje.

Lutat ću
i noć ovu hladnu,
obići sva mjesta
gdje ostavih beskraj snova,
zastat će korak i drhtava duša,
svakom od njih po jedan cjelov dati.

Kako je teško zbogom reći,
ostaviti sve ulice neprohodane
i nježna jutra koja su još doći mogla.

Zaledile se pahulje
zgrčene na trepavici mojoj,
a u meni zima i ona svjesnost
kada niko ne sanja više.

Milad Obrenović
Rogatica, Republika Srpska

SLIKARKI

Plavetnilo neba
prenesi na platno,
obavezno dvije
zvijezde padalice,
stavi jedno
svevideće oko
pa onda naslikaj
i moje lice.

Umoči četkicu
duboko u srce
i krvlju svojom
po zadugo kistaj,
slikajući mene
i dušu svoju
na platnu
izlistaj.

Adama i Evu
i komadić raja,
smokvino lišće,
jabuku i zmiju,
tebe i mene
i priču
bez kraja.

Damir D. Ocvirk

Pula, Hrvatska

SLIKARICA

Ja dadoh tebi slikarsko platno bijelo, meko i podatno,
a ti ga razape između nas dvoje, pa uze paletu, kistove i boje...

Sad gledam cvijeće u prljavim vazama, jabuke u napuklim
zdjelama,
stopljene plesače na nekom balu, nasukane barke na
maglovitom žalu,
jablane sročene krivudavim stazama, sjene oblaka u titravim
vodama;
na stolu je staklena balerina, u našim očima strah i snaga vina...

I nek nebom plove žute vrane, a zvijezde nam osvjetljavaju
dane
jer oboje smo trezveni i pameću zdravi, još nas čeka večera na
travi...

I slikaj! Slikaj još, moja draga, taj Svijet što ide do vraga...

Al' meni naslikaj oba uha, na našem stolu pljesniv sir i komad
kruha,
pored sebe piće ispijeno...

Naslikaj i sunce u močvari otopljeno, i večer što zori, a jutro se
mračí....

I slikarice moja, nek na tvome platnu bude puno valova boja,
na kojima se njišu sjenovite barke i mi, umorni veslači...

Zdravko Odorčić
Zagreb, Hrvatska

LATICAMA RUŽA... POLJUBLJENA

Mlaka voda prskala joj tijelom,
kapljice sam sa grudi joj pio,
opijao usne slatkim medom.

Niz leđa joj brzaci vreli tekli,
upijao sam miris njene sjajne kože,
ljubio joj bedra, njene noge bose.

Silina vode tople omamilo mi tijelo,
tako mokru u krevet je položih smjelo,
dlanom klizio sam vodu njome orošeno.

Tad laticama ruže pokrijem joj tijelo,
mirisi me njeni omame još više,
o, kako zanosno latice i njezino tijelo miriše.

Jednu lat... kô crveno srce izgleda,
stavih joj poljupcem na zanosne usne,
jezikom je primi usnama strasno poljubi.

Okupala me kristalnim kapljicama svojim,
zamotala tijela naša u rumene latice plašta,
zagrljajem čvrstim tijelom nam poteče mašta.

Tako sretno ploveći ... iz zbilje pobjegli,
osjećaje naše divljim smo srcima prepustili
i dugo.. još ..dugo noću latice usnama brojili.

Dušica Pajović
Podgorica, Crna Gora

PONESI ME

Dolazi novo proleće
cvetnoj jeseni u meni,
zaustavi strahove
da svučem mahovinu
presahlih čula...
Prospi niti čežnje,
raspleti misli obalama
da ne izgubim
obličje žudnje...
Ponesi me tišinom
u svoje noći,
da me oslikaš
bojama jutra.

Katarina Pantović

Novi Sad, Srbija

NOĆU

Noću se iskradamo Mesec i ja,
hitamo tebi,
želimo da produžimo moj život.

Noću prstenje, noževi i
savijena tela
dobijaju smisao.

Noću dahom crtaš po mom
mlečnom stomaku,
pod metalnim svetlom televizora.

Noću se preobražavam u plavetnilo,
istražujem periferiju,
gušimo se, a bolje nam je.

Noću svetlost spava u našem naručju.

Светлана Папацек
Битољ, Македонија

БИ САКАЛА

Би сакала да живеам во тебе,
Да бидам крв што тече низ тебе,
Срцето твое да го хранам со мојата љубов.
Секое отчукување да биде името мое,
Страста кон тебе -
Да те посејдувам!
Да бидеш потполно мој,
Крв која те труе,
Моето сè низ тебе,
Секоја клетка да е моја и ничија
Ниту твоја!
Да заспивам, да се разбудувам –
да дишам со тебе.
Воздишки твои да бидам,
Тајно како крлеж да ја пијам твојата крв,
Повтор да ти ја вбризгам,
Живот да ти значам.
Да струјам низ тебе.
Ако истечам ќе те снема,
заборав ќе те покрие.
Дозволи ми да течам низ тебе,
дел од тебе да бидам,
Заедно да нè покрие црната земја.
Да бидеме – Незаборав,
Една љубов силна.
За приказ.
Верзија нова.
Ромео и Јулија.
Кој знае кој дел,
Кој знае каде.
Некаде. Секаде.

HTELA BIH

Htela bih da živim u tebi,
Da budem krv koja teče kroz tebe,
Srce tvoje da hranim s mojom ljubavlju,
Svaki otkucaj da bude ime moje,
Strast ka tebi -
Da posedujem tebe!
Da budeš potpuno moj,
Krv koja truže,
Moje sve kroz tebe,
Svaka ćelija da bude moja i ničija,
Čak ni tvoja!
Da spavam, da se budim –
da dišem sa tobom.
Uzdah tvoj da budem.
Tajno kao kukac da pijem tvoju krv,
Ponovo da ti je ubrizgam,
Život da ti značim,
Da strujim kroz tebe.
Ako iscurim tebe neće biti, zaborav prekriće sve.
Dozvoli da curim kroz tebe,
Deo tebe da budem,
Da nas prekrije crna zemlja,
Da budemo
Nezaborav.
Jedna ljubav snažna.
Za pričanje.
Verzija nova.
Romeo i Julija.
Ko zna koji deo,
Ko zna gde.
Negde. Svuda.

Papić Saša

Subotica, Srbija

ZAŠTO PITAŠ AKO NE ŽELIŠ DA ZNAŠ?

Prikrivena emocija, iščekivanje zla.

Osetio sam strah dok si čekala.

Čitam ti sa usana,

Govoriš tiho.

Prošlost je bila, ja tek sledim,

Koračam ka tebi odlučno.

Misao je nejasna, al' ideja me vodi.

Osećaj čudan, ali ipak godi.

Treperi mi oko

Dok gledam kako čekaš,

Glumim da razumem

Zašto nisi srećna.

Nisi srećna jer ti i čekaš mene.

Zamišljaš smrt, pokorenu kraj sebe.

Podižem mač,

Očekivala si kraj.

Ispunjavam ti želju.

Zašto se ne smeješ sad?

Šetam lagano. Velik je grad.

Plešemo na ledu. Volela je to.

Mirjana Pejak
Sisak, Hrvatska

ZIDOVI VREMENA

Lanenim platnom prekrivam sjećanje,
zatočene misli iza ključanice djetinjstva,
a na stolu ugledam jabuku
boje pustih godina nemira.
Jedva dišem, a kada bih pustila glas,
strah bi sažeo pomisao:
hoću li moći prekoračiti preko praga?

Ipak, ulazim u predvorje,
tiho,
blagim osmjehom dotaknem
staru drvenu škrinju uspomena.
Otvaram je, a iz nje iznjedri dah
zatamljena vremena
i ispuni posljednji trenutak
moga dolaska.

Prije mnogo godina
odzvanjali su ovdje dječji glasovi,
bezbrizno bi ispunjavali svaku napuklinu
u zidu doma,
a sada zidove pokriva meka paučina,
sjetni nemir na starim slikama.

Dejan Pejčić
Beograd, Srbija

PALETA

Prekrio sam rukom lice,
dok prošlost po njemu grebe
i otkrivam samo oči
da u pesmi vidim tebe.

Sećanja je glava puna,
na telu mi teško stoji.
Dani s tobom obojeni
sada su u drugoj boji.

Život nudi sve nijanse,
nikad onu koju treba,
da prekrijem oblak tuge
na slikama bivšeg neba.

Uspomene živih boja
i svakoj se slici predam,
galerija od sećanja,
a prazninu opet gledam.

Stihovima bojim lice,
prošlost mi po platnu grebe.
Pesme su mi ram kroz koji
ugledaću opet tebe.

Vladimir Perić
Beograd, Srbija

LEJLA

Na brdu visokom stopedeset stepenika
U dvoru čuvanom zidinama kamenim,
Koje su vekovne tajne krile,
Stanovala je večita želja
Ušuškana u plavetnilo oka
I baldahine od teške svile.

Plela je mreže pauka
Od čarobnih vlasi svoje kose,
Vešto poput starih pletilja.
Osvajala je zvezde i posedovala mora,
Pevajući opojnim glasom
I bojama retkog i magičnog bilja.

Te su zidine ukrale slobodu mojih polja i drumova,
A da im na dveri nisam kročio
Niti im mirise postelje osetio.
U kuli pod mesečinom poklonih ostatke svoje duše,
Silama planinskih vila i večitom snu.
Da li sam spasen ili ne, nebo zna,
ali ja ne prestajem da mislim na nju.

Đurdija Perunučić

Požega, Srbija

REČ

Oslíkana reč kao najlepša boja,
zamućena u šarenoj paleti,
kao mesečina što se poigrava,
poigrava i svetli.

Oslíkana reč kao izmaglica,
na starom drvenom prozoru,
kao kad malo dete govori,
govori, a ćuti.

To je slika ogromnog vala,
slika pućine što se vidi,
nazire se i oslikava reč,
nazire, pronalazi.

To je reč poput ideje,
oslikana nećim svojim,
sasvim posebnim,
i blagim.

Miloš Petronijević
Knjaževac, Srbija

ODBLESCI

Horizonti u izmaglicama ravnodušno zjape
i vetrovi odnose urlike davnih vremena.

Logika je neumoljiva.

Mada neki vele
da ima svetova
Božje svemoći
gde trougao ima
četiri strane.

Da li to misao dolazi
iz sveta koji stvaraju Ja
i vreme,
i šta li traži
sred nedokučivih proizvoljnosti
rasute krvi,
od koje neki smislenost grade
nadahnuti napretkom i pobednicima.

Podigni se, čoveče,
osmehni, kreni
– šta bi život bio bez šamara –
nakrivi šešir, vrludaj dalje,
otkud ti znaš da je sve apsurd:
kad san da tako ne mora biti
bez sumnje besmislen nije.

Ivan M. Petrović

Selo Klanica (Valjevo), Srbija

SRCE U ZVEZDAMA

Bezubi orao

Gađao se sakatim rečima.

Pokušavao je da rani

Pesniku srce.

Bezuspješno.

Bilo je dobro

Skriveno u zvezdama.

Vanja Popović
Beograd, Srbija

SMEŠ LI DA POCRVENIŠ?

Smeš li da pocrveniš,
onako stvarno, najstvarnije?

Smeš li da popiješ so
sa modre i tužne?

Smeš li da zaroniš
u neke zelene dubine
tamo, gde niko,

baš niko odavno nije?

Smeš li da poplaviš
kad crna zakuca
i proguta belu?

Smeš li da se usudiš
da jarkožutom
ovaj mrak sludiš?

Smeš li da rizikuješ
da ledenu obojiš
svim mrljama čekanja?

Smeš li da obojiš
snove u vedro,
onoj što krvavo sanja?

Ili pred tuđim
slikama nem stojiš?

Prazno i nemo,
tek što postojiš.

Milijana Radić
Beogra, Srbija

IN THE CITY OF LIGHT

Koračam po večernjoj kišici.
Čuje se samo pljac-pljac đona po sjajnom betonu.
Sipi.
Sve šuška,
Semafor najavljuje crveno žutim.
Zaustavlja se do mene i jedna devojka.
Vadimo cigarete i pljac - čuju se naši upaljači.
Semafor žutim najavljuje zeleno
kao pred svetkovinu.
Polako stajem.
Pušimo.
Hodamo pušeci.
Sinhronizovano,
Ona i ja,
Pljac-pljac po neonski klizavim zebrama.
Još neko vreme smo hodale rame uz rame
A onda su nam se putevi razišli.

Milutin Radosavljević
Beograd, Srbija

O ČEMU PECAROŠ SANJA

O čemu na pecanju sanja
pecaroš, da mi je znati,
kad štapove zabaci svoje
i budno na njih prati.

Koji su samo to snovi
u glavi što ih stvara,
bilo da je u pitanju more, jezero,
reka ili pak neka bara.

Kad „naoružan” na pecanje krene,
još u putu, ka vodi idući,
već vidi ribu-kapitalca što će
tog dana baš on doneti kući.

Kad trzaj štapa ribu najavi,
bilo da je ona veća ili manja,
panično skače i brzo strunu mota,
kapitalac tu je o kome sanja.

Milan Radović
Beograd, Srbija

KESA NA VJETRU

Odnekud noć donese vjetar i počeše stare kese da lete.
Znam da je ovo doba kada njihovo razgrađivanje vekovima traje.

Stajao sam i nijemo gledao, odbačene i osuđene od sviju poletiše.

I njihov život ponovo poče, nosi ih vjetar od staze do krošnje.
Stare i nove, velike i male, crvene, žute, plave i bijele, i šta tu sve nije bilo.

Lelujajući i šušteći značajno one stare pričaju mladim.

Kako su nekad mnogo čvršće bile, i šta se sve nisu nosile.

Čak pet kila krompira i sira i još sto nekih čuda, pa posle na pranje.

Okače me na balkon, lelujam i šuštim baš kao sada.

Ostarih jednoga dana i iz mene ispade neko prezrelo voće,
baciše me u

Trecem gradu od ovog sada.

Lutam i Letim, letim i lutam čekajući vetar koji želi jedino da me nosi.

Lutam i letim, letim čekajući vekove kada će proći.

Ognjen Radović

Banja Luka, Bosna I Hercegovina

***

Dok se životi u deblima vrte
i lisice svu krv na zube nižu,
sve iz nas u novo nebo raste
kao mrak što niz krošnje kli.

Dok se smrti u rijeci kopne
i vukovi zimu o krzno plave,
sve iz nas u novu zemlju teče
kao dani što na trske sikću.

Dok vrijeme u zemlji stoji
i ptice niz perje sunce mrve,
sve iz mene sad u tebi raste
kao sreća što na stijenje liči.

Sanja Radulović
Doboj, Bosna I Hercegovina

DRUGAČIJE SUTRA

Poslije nas breza udovica
pod teretom nedočekanih koraka
plakaće sjemenom bijelih s(i)nova.
Djevojke sa šarenim globusima
umjesto veza vjenčanih haljina
otkazaće letove roza koferima.
Hladno vino, u topla nepca, zaljubljujivo
neprestano padaće umjesto kiše,
rođene iz braka dva tamna oblaka.
Poslije nas na hrbatu panja
u otključanim tišinama
kavez godova (p)ostaće bista,
češljugara beskućnika
koji je izgubio glas
u posljednjoj pjesmi o slobodi.

Nerina Sarkotić
Sisak, Hrvatska

LJETNI DAN

Kroz otvoren prozor
u sobu ulazi jutro
sa svježim mirisom
rasvjetanih lipa.

Ljetni se dan
začima u krošnjama,
glasnim od ptica,
leptira i pčela.

Još koji sat svježine,
pa ljetna žega
da stisne mirise
i zvukove u sebe.

Do sumraka će spavati
ptice i leptiri,
mirisi će čekati večer
da ukrase smiraj dana.

Dragica Beka Savić
Bačka Palanka, Srbija

UMETNIK

Na ovaj svet dolazimo čisti,
svi su ljudi po rođenju isti.
A kakav će nam biti karakter i lik,
odrediće život umetnik.

Sudba će nam boje dati,
naša duša će ih prepoznati.
Belu za dušu čistu i nevinu,
crvenu za ljubav i strast nemirnu.

Žutu za zrelo žito u kosi,
zelenu za oko što smaragde nosi.
Kada nađemo žalosti zrno,
naša duša se oboji u crno.

A kada životu dođe kraj,
umetnik sklapa svoj štafelaj.
Zaborav će pasti na slikarsko platno,
kada zgasne naše životno klatno.

Slaviša Savić

ŠARENE RIJEČI

Olovkom kao kistom
Riječima macam papir.
Igram se i čuvam riječi,
Kao ovčice spokojni pastir.

Ni za Semiramidine vrtove
Ne dam mir riječima obojen.
Prirodu na papir preslikavam,
Svaki stih dušom krojen.

Često i dašak položim na hartiju,
Pa i on dobije izmišljenu boju.
Često mi osjećaji hartijom lete,
Kao marljive pčele u roju.

Ljubav ne možemo vidjeti,
a slikam je riječima često,
slikam osmijeh i suze,
slikam iskustvo i prijateljstvo.

Najsrećniji sam tada,
Kada te slike poklanjam.
Šarenim slikama mira
Svako zlo otklanjam.

Sofija Skerlić

NERAZUMLJIVO

Šta je nerazumljivo u tome,
Kada tvrdim:
Da posmatram svaki tvoj pokret,
Bez vida;
Da ti govorim o hiljadu najrazličitijih stvari,
Ali nemo;
Da te ljubim bez dodira,
ali ne telom;
Da je tvoje biće postalo moje odelo!

Dijana Uherek Stevanović
Subotica, Srbija

POTROŠENE BOJE

Umorna sam od površnosti u Ljudima,
od velikih obećanja pretočenih u neispunjena dela.

Umorna sam
od lažnih osmeha,
od prećutanih reči,
od viška misli,
od tragova bez koraka,
od čekanja na adresi bez imena.

Ne ubeđujte me
jer neće promeniti jutro
ništa

pa ni mene,
ali ću zato istočiti ove suze iz oka
u nadi da će izniknuti bar jedan nezgaženi cvet.

Sivilom zatočeni pogled
traži potrošene boje.

Poštenom pronalazaču izgubljenog ključa za sreću
sledi nagrada u vidu besplatnog,
a iskrenog osmeha.

Dragan Stodić
Budva, Crna Gora

MOST NA RECI KOJE NEMA

Most na reci koje nema
Tvoj je most kojim šetaš polugola
I na kojem si se nečkala da me voliš.
Most kojeg nikad ranije bilo nije,
Sve dok se nije srušio u ružičnjak
Od kojeg je nastala reka koje nema,
A koju su pregaziti htela,
U moj kaput obučena.
Most na reci kojeg neće nikad biti
Ne spaja više ničiju krv, ni tvoju ni moju,
Niti gleda u nebo, da li te nosim gore
Ili te držim zarobljenu, dole
Ispod mosta kojeg nema,
A koji sam gradio od pramenova tvoje kose!

Ksenija Tasić
Subotica, Srbija

VEČNO

Snovi su bili moja tajna.
Vešto su ćutali iz noći u noć.
Buđenja često, nisu bila stvarna,
Java nada mnogom nije nikada imala moć.

Mašta je oslikavala moje korake,
Note su bojile moje snove u dah,
Zvuk nije više pratio moje oblake,
Svakim snom moj trag je postajao lak.

Odlučila sam da se ne budim,
Bajkovito trnje prekrilo je stvarnost
Ma kako se činilo u trenu da ludim,
Mašti nikada ne uskratim važnost.

Dražena Ena Tkalac

Subotica, Srbija

MORE THAN THIS

Zapisujem tišine
Između svjetova,
Dometa pogleda i riječi
Naše
Na kraju jednog vremena...
Sudbina?

A prisutni i budni tu da budemo
Kao neki drugi ljudi u prolazu
šta govore našim licima. Dijelima.
Čuješ li? Blizu je daljina.

Lijepo je znati da bili smo odsutni,
Ako se ne sjetiš stida
Jer si mislio
Da si jednom bolji
Od mene, tebe...

Sutra ćeš progledati
Kad nam ime naše postane daljina.
Odlaziš,
I ja tek nešto malo poslje tebe
Sa margina koje činili smo zajedno.

Nikola Šimić Tonin
Drage – Pakoštane, Hrvatska

MI! MI!

...

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

Mi! Mi!

...

GOVOR.

GOVOR.

...

Živko Trujić
Beograd, Srbija

ČEKAM TE

Eh, koliko te, da se pojaviš, želim,
da u svojoj ruku milujem tvoju,
i šapat tvoj na licu da osetim,
da te uzdižem, da te veselim!

Ali, ti si negde daleko, mila,
daleko od ruku mojih, tamo,
oči te traže u samoći svojoj,
sa tobom, sve muzika bi najlepša bila.

Čežnja, želja moja, i nada,
to dobro znaj, oseti,
iako te zamišljam, devojko, samo,
molim se da ne prestane - nikada.

Dragoslav Valan

Banja Luka, Bosna i Hercegovina

BANJA LUKA

Oronuli Kastel na Vrbasu drijema,
sramota ga je istorije svoje:
„Zar za mene ovdje mjesta nema?
Zar meni kapu da kroje?”

Junske lipe i spomenici partizana,
nece nas moći sačuvati.
Hodeći debelim hladom ispod grana,
bijela kuga će nas oduvati.

Odnio je Vrbas slavno vrijeme,
više nema ni mladosti ni sporta,
đavo je posadio neko svoje sjeme,
nisu „Neki novi klinci”, nego nova sorta.

Od nekadašnjeg grada žena,
gdje je svakoj vjetar kose mrsio,
nastade mjesto sponza i kretena,
gdje se svaki očevim kolima isprasio.

Jadranka Varga

Hrvatska, Zagreb

SVE JE TO GORKO

Sve je to gorko,
kao u vazi uvela ruža,
sa trnjem koje još uvijek ubode,
kao Longinovo koplje
i ne ostavlja jutro boje ciklame.

Iz sjene duše
još uvijek izlazi moja sjena,
caruje životom,
nema je uz pun stol,
već se kao posustala ljubavnica,
krade u večeri maglene
i zatvara taj krug
kojeg sam otvorila,
gledajući kako Nebo pada
u ponor života.

Nema me...

I dalje se čujem u daljini,
moja jeka ne stišava se
u skrivenim simbolima
gorke šifre tvog imena.

Thea Vilfan
Subotica, Srbija

TI

U PAKLU ŽIVOTA
NA OLUPINI LUTANJA
SA OKLOPOM NESLOBODE
BEZ SVJETLOSTI PREDAHA
U KRICIMA BEZNADJA
PRONADJOH
T E B E
I SVE POSTADE
LJ U B A V

Milan Višnjić

PODSETNIK

Ne volim
Kad god ti ponedeljkom kažem
Da te volim
Jer znam da ću posle toga morati,
Zbog malera,
Cele te nedelje to da ponavljam.
Tako bi ti imala materijala
Da me danima
Samouvereno brukaš,
Kako postajem dosadan
Toliko
Da to već i vrapce nervira,
Ne verujući mi pri tom
Da to ne radim
Da bih tebe nervirao,
Već čisto onako
Kao podsetnik
Da mi te zaborav ne prevari.

Tijana Vladić Sekereš
Subotica, Srbija

SERENITY

Nepresušni izvor pozitivne energije,
božanstvena arija slušana od celog, zadivljenog sveta,
vedrina na dekolteu lepe žene,
elegantna brzina pastuva,
čarolija iz drevnih reči,
Sunce u subotnjem jutru dvoje u ljubavi,
melem za svaku tešku reč,
miris jorgovana u vrtu,
strpljenje u čekanju,
radost novog života,
okrepljujuća voda putnika u Sahari,
najukusniji kolač za venčanje,
maca i kuca kojima se raduju deca,
tišina čitanja knjige,
dodir pamuka,
sloboda umetnika.
Sve sam to ja otkada uživam tvoju blizinu.

Vojić Faris

Bihać, Bosna i Hercegovina

SLIKANJE RIJEČIMA

Polako u mislima kradi slova
I piši ih tamo gdje će trajati dugo.
Potiho u noći, tiho na prstima
Ukradi od sebe malo misli i slikaj.
Slikaj najljepše emocije na listovima
Koji trpe sve.
Onda se zakreni, pogledaj ono što te okružuje
I preslikaj to, slovima slaži riječi koje će biti
Najljepša slika tvojih emocija.
Misli neka lutaju kuda stignu,
Neka ide duša tamo gdje nije bivala.
Polako, zastani.. pregledaj pažljivo.
Zapisuj.
Životnu ariju skladaj riječima koje miluju
Misli o ljubavi, o sreći... o životu.
Piši.
Slikaj riječima
Sebe.

Slavica Vujić
Subotica, Srbija

ZOV

Čuješ li dragi kako trava raste,
kako se širi plavi svod
i pružaju se brojne staze
koje nas zovu na dalek put?

Čuješ li snove nedosanjane
kako se bude u osvit
i ostvaruju nam želje tajne
vezane za zlatnu životnu nit?

Oh, i Jezero naše tiho
pozdrave šalje preko vala
koji se nežno talasaju
i grle tamo na obali.

Sve je to zov da život naš se
u jednu lepu ljubav pretvori.
Ljubav i radost što stazama
najlepšim prema stihu hodi.

Nemanja Zarić
Krupanj, Srbija

ELEGIJE KLANJAJU

Osmeh taj što slaga način i pojede nebo,
s praporcima odsvira kataklizmu noći.
Usne joj izljubiše druge, a ja sam ih trebao,
grudi navoleše drugi, a to behu moje moći.

Zapeo sam na, čeznjama dalekom,
stratištu snova.
Dok Njena vatra u mom grlu niče
iz njegov glas oran nadnaravno kliče:
„Oprosti, obećani svete,
za stradanja prošla i stradanja nova!”

Zaveštah rane toj prelepoj ženi,
uz koju čudo u suzama sniva.
Njeni su odsjaji neporočni, iskreni,
njene oči nepomične, svete.
Sad shvatam (to na kraju uvek biva)
da reči su moje uklete...uklete.

Dragan Žuržević
Kostolac, Srbija

DA SAM SLIKAR

Da sam slikar (eh, da sam slikar),
naslikao bih ti odraz duše u mirisu cveta,
utkao te u nijanse dug,
ovekovečio ti pogled,
pripravio postelju na oblačku,
ustoličio te na konju punokrvnome.
Ali, ja sam samo pesnik,
jedino rečju mogu
da udahnem život
umetničkom delu
i prosledim ga kroz vremensku kapiju...
u večnost.

Danijel Župančić
Zagreb, Hrvatska

POTRAŽNJA

Suši se ručnik
Vjetar ga kô zastavu...
Crveni ručnik

Bikovi jurišaju
Bikovi plime

Rupa u pjesmi
Ponuda i
Neruda

U SARADNJI SA:

Kzm.

Канцеларија за младе Града Суботице
Szabadka Város Ifjúsági Irodája
Ured za mlade Grada Subotice

SADRŽAJ

Uvod	1
„UrLiK“ – Grupa za razvoj kulturnog aktivizma	2
Vesna Andrejić Mišković.....	6
Sara Arbutina	7
Anđela Babić.....	8
Jovan Bajc	9
Stefan Basarić	10
Nikola Blagojević.....	11
Oliver Blesak	12
Veljko Bosnić.....	14
Zdenko Boskovic	16
Stefan Dulić Crvenković	17
Slavica Čizmić.....	18
Marija Čolpa	20
Marica Ćirović.....	21
Iva Damjanović	22
Tatjana Debeljački	23
Desya Lovorov	24
Tino Deželić	25
Zoran Doderović	26
Ivana Dragin.....	27
Medina Džanbegović	28
Đukica Đurović.....	29
Đurović Jelena	30
Franjo Frančič	31
Sečovlje, Slovenija	31
Ivan Gaćina	32
Emilija Gagrčin	33
Biljana Janković.....	34
Jasmina Jovanović.....	35
Biljana Jovanović.....	36
Marina Jovanović.....	37

Aranka Kiš	38
Marijana Kiš	39
Kristina Koren	40
Ivan Korponai.....	41
Darinka Kovačević.....	42
Antonia Kralj	43
Dimitrije Kujundžić	45
Đorđe Kuzmanović	46
Frančeska Liebmann	47
Gordana Malašić Lazić	48
Julijana Marinković.....	49
Miloš Markov.....	50
Miro Matijaš	51
Jasenska Medvedec	52
Vanja-Bianca Michelazzi	53
Pantelija Milosavljevic	54
Sandra Momčilović	55
Valentina Nikolova.....	56
Branislava Novković.....	57
Sadia Nur	58
Milad Obrenović	59
Damir D. Ocvirk.....	60
Zdravko Odorčić.....	61
Dušica Pajović	62
Katarina Pantović.....	63
Светлана Папацек	64
Parić Saša	66
Mirjana Pejak.....	67
Dejan Pejčić	68
Vladimir Perić	69
Đurđija Perunučić	70
Miloš Petronijević.....	71
Ivan M. Petrović.....	72
Vanja Popović	73
Milijana Radić	74

Milutin Radosavljević.....	75
Milan Radović	76
Ognjen Radović.....	77
Sanja Radulović.....	78
Nerina Sarkotić	79
Dragica Beka Savić	80
Slaviša Savić	81
Sofija Skerlić.....	82
Dijana Uherek Stevanović.....	83
Dragan Stodić	84
Ksenija Tasić.....	85
Dražena Ena Tkalac.....	86
Nikola Šimić Tonin	87
Živko Trujkić.....	88
Dragoslav Valan	89
Jadranka Varga	90
Thea Vilfan.....	91
Milan Višnjić	92
Tijana Vladić Sekereš	93
Vojić Faris.....	94
Slavica Vujić	95
Nemanja Zarić.....	96
Dragan Žuržević	97
Danijel Župančić	98
SADRŽAJ.....	100